

— Туй ти се пада! — рече свирача. — Кой пилци дири, гуслар не става!

Тржгна свирача сам из гората. Држпна той лжка и пак засвири, дано го чуе приятел верен.

Зачу го Заю, дойде при него. Спря се, послуша, па заговори:

— Бай цигуларко, хубаво свириш. Я да научиш и мен да свира. На наште зайци свирач ше бжда. От всеки заяк зелка ше взема — богат ше стана!

— Защо не, Зайо, ше те науча, — каза свирача. — Ела след мене!

Той го заведе под едно джрво и там му рече:

— Ти имаш предни крака вжзкжси. Мжчно ше свириш. Нужно е да се разтегнат малко.

И той му вжрза здразо краката, па го увеси на една клонка.

Люшна се Заю, заплака жално.

— Туй ти се пада! — рече свирача. — Кой зелки мисли, гуслар не става!

И цигуларя пжк си засвири. Колкото свири, по се унася.

Окжсан джрвар дойде при него. Той мжлчишката спря се, заслуша . . .

Спря цигуларя, той не продумва — стои омаен. Най-после рече:

— Да си жив, момко! Цял ден сжм сякал джрва в гората, но да засвириш — до утре слушвам!

— А аз на тебе цял живот свирвам! — рече свирача. — Ти ше ми бждеш приятел верен!

Братя Грим.

